ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ο Franco Colussi άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την οποία διορίστηκε με προαγωγή ένας άλλος ως γλωσσομαθής σύμβουλος στο ιταλικό τμήμα.

I — Τα πραγματικά περιστατικά είναι τα ακόλουθα:

Στις 14 Ιουλίου 1980 δημοσιεύτηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο η υπ' αριθ. 2690 ανακοίνωση κενής θέσεως προς πλήρωση επτά θέσεων «γλωσσομαθών συμβούλων», κατηγορίας LA 3, ήτοι μιας θέσεως ανά επίσημη γλώσσα, εκτός της ελληνικής, ενώ η έβδομη θέση προβλεπόνταν για το τμήμα ορολογίας.

Επρόκειτο για επτά θέσεις που είχαν προστεθεί το Μάρτιο 1978 από το Κοινοβούλιο στο οργανόγραμμα της γενικής του διευθύνσεως γραμματείας και γενικών υπηρεσιών, αλλά που δεν είχαν πληρωθεί ώστε «να επιτρέψουν στο με άμεση καθολική ψηφοφορία εκλεγόμενο Κοινοβούλιο να αναπτύξει τις δραστηριότητές του και να διασφαλίσει την κανονική εκπλήρωση των καθηκόντων του ευθύς μετά την εκλογή του με άμεση καθολική ψηφοφορία στους συνήθεις τόπους συνεδριάσεώς του», το δε Κοινοβούλιο είχε τη δυνατότητα να τις πληρώσει ανάλογα με τις ανάγκες του.

Σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, α, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, προβλεπόταν να πληρωθούν οι θέσεις αυτές με μετάθεση ή προαγωγή.

Τρεις υποψηφιότητες υποβλήθηκαν εμπρόθεσμα από αναθεωρητές που είχαν το βαθμό LA 4, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων.

Στις 3 Σεπτεμβρίου 1980, ο Franco Colussi υπέβαλε την υποψηφιότητά του και απηύθυνε επιστολή στη γενική διεύθυνση προσωπικού με την οποία συμπλήρωνε τα στοιχεία του επισημαίνοντας, ιδίως, ότι ήταν κάτοχος από το 1958 πτυχίου νομικής.

Την 1η Οκτωβρίου 1980, υπέβαλε στον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου *αίτηση*, υπό την έννοια του άρθρου 90, πρώτη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ζητώντας η ανακοίνωση κενής θέσεως να συνταχθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκλείσει κάθε διάκριση ή αβεβαιότητα και να γίνει η επιλογή βάσει πραγματικής εκτιμήσεως των τίτλων και των προσόντων και όχι κυρίως βάσει της ηλικίας των υποψηφίων.

Την 1η Δεκεμβρίου 1980, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου διόρισε έναν άλλον υποψήφιο.

Ο Franco Colussi αναγνωρίζει ότι έλαβε γνώση του διορισμού αυτού από τις 21 Ιανουαρίου 1981· εν πάση περιπτώσει, ο διορισμός τοιχοκολλήθηκε από τις 23 Ιανουαρίου μέχρι τις 5 Φεβρουαρίου 1981 και ο Colussi έλαβε επιβεβαίωση της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του με μνεία που έγινε στις 28 Ιανουαρίου 1981 επί της πράξεως υποβολής της υποψηφιότητάς του.

Με επιστολή της 15ης Απριλίου 1981, που πρωτοκολλήθηκε στις 21 του ιδίου μηνός, ο Franco Colussi υπέβαλε *διοικητική ένσταση* υπό την έννοια του άρθρου 90, δεύτερη παράγραφος του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασεως κατά της απορρίψεως της αιτήσεώς του της 1ης Οκτωβρίου 1980· απηύθυνε επίσης την ένστασή του κατά της

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

απορρίψεως της υποψηφιότητάς του. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε από τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 4 Σεπτεμβρίου 1981.

Στις 27 Νοεμβρίου 1981, ο Franco Colussi άσκησε την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητεί στην ουσία την ακύρωση της απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως και την ακύρωση του διορισμού του συνυποψήφιου που προτιμήθηκε.

II — Παραδεκτό

Η προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί το αποδεκτό της προσφυγής· αναγνωρίζει ότι η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος απηυθύνετο κατά της σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεώς του που αφορούσε την ανακοίνωση κενής θέσεως, κατά της προαγωγής του συνυποψηφίου του και κατά της απορρίψεως της ίδιας της υποψηφιότητάς του.

Πάντως, θεωρεί ότι ο ισχυρισμός που αφορά την ακυρότητα της ανακοινώσεως και της θέσεως είναι απαράδεκτος λόγω του ότι δεν προβλήθηκε με τα αιτήματα της προσφυγής.

III — Συζήτηση

Για να στηρίξει την προσφυγή του ο προσφεύγων προβάλλει διάφορους τυπικούς και ουσιαστικούς λόγους τους οποίους κατατάξαμε σε ομάδες.

Α — Τυπικοί λόγοι

Ο Franco Colussi αμφισβητεί την αρμοδιότητα των διάφορων οργάνων που παρενέβησαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προαγωγής. Υποστηρίζει, πράγματι, ότι δεν έχει αποδειχθεί ότι το Κοινοβούλιο έχει εκχωρήσει την άσκηση των εξουσιών του προς προαγωγή των υπαλλήλων στο προεδρείο του ούτε ότι το προεδρείο έχει εκχωρήσει με τη σειρά του τις εξουσίες του στον πρόεδρο.

Προσθέτει ότι και αν ακόμα υποτεθεί ότι ο πρόεδρος είναι αρμόδιος, δεν έχει αποδειχθεί ότι ο ίδιος προέβη στη διττή συγκριτική εξέταση των προσόντων και των εκθέσεων κρίσεως. Εξάλλου, δεν έχει αποδειχθεί ότι το προεδρείο είχε προηγουμένως ενημερωθεί για την προαγωγή που είχε αποφασίσει ο πρόεδρος. Τέλος, διαπιστώνει ότι η αρχή που έκρινε τη διοικητική ένσταση είναι η ίδια με την αρχή η οποία εξέδωσε την πράξη που προξενεί βλάβη, πράγμα αντίθετο προς τον κανόνα της «επιείκειας» (équité).

Νομίζω ότι κανένας από τους ισχυρισμούς αυτούς δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

α) Πράγματι, κατά τους όρους του άρθρου 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κάθε όργανο καθορίζει τις αρχές, οι οποίες ασκούν εντός αυτού τις εξουσίες που περιέρχονται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

Τόσο το κείμενο του άρθρου 49 του εσωτερικού κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ίσχυε κατά την επίδικη προαγωγή όσο και το κείμενο που ίσχυε προηγούμενα, καθορίζει το ρόλο του γενικού γραμματέα, του προέδρου και του γραφείου. Αυτός είναι ιδίως επιφορτισμένος, μετά από διαβούλευση με την αρμόδια επιτροπή του Κοινοβουλίου, να ορίσει «τον αριθμό των υπαλλήλων και τους κανονισμούς που αφορούν τη διοικητική και οικονομική τους κατάσταση».

Με την υπ' αριθ. 175/62 της 12ης Δεκεμβρίου 1962 απόφαση του οργανισμού αυτού, οι εξουσίες που έχουν απονεμηθεί από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, ασκούνται, για την εφαρμογή στους υπαλλήλους της κατηγορίας Α μέχρι του βαθμού Α 7 συμπεριλαμβανομένου και του γλωσσικού κλάδου μέχρι του βαθμού 6, των διατάξεων των άρθρων 29 και 45 ιδίως, από τον πρόεδρο, μετά από πρόταση του γενικού γραμματέα.

Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω κείμενα, το προεδρείο ήταν σαφώς αρμόδιο για να υποδείξει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή και, περαιτέρω, ο πρόεδρος που υποδείχθηκε ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ήταν αρμόδιος να αποφασίσει για την προαγωγή.

6) Εξάλλου, η υποχρέωση του προέδρου να ενημερώνει εκ των προτέρων το προεδρείο για τις αποφάσεις του πριν προβεί στη συμπλήρωση των θέσεων αφορά, σύμφωνα με την απόφαση 175/62, τους υπαλλήλους της κατηγορίας Α.

Αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει ο προσφεύγων, η διάκριση στην οποία προβαίνει η εν λόγω απόφαση μεταξύ υπαλλήλων της *κατηγορίας Α* και υπαλλήλων του *γλωσσικού κλάδου* δεν εξηγείται από λάθος διατυπώσεως, όπως κρίνατε με την απόφασή σας Bernardi της 13ης Ιουλίου 1972 [1].

γ) Ο Franco Colussi υποστηρίζει επίσης ότι δεν έχει αποδειχθεί ότι ο πρόεδρος πράγματι εξέτασε ο ίδιος τα προσόντα και τις εκθέσεις κρίσεως των υποψηφίων· αρκέστηκε στο να λάβει υπόψη υπηρεσιακό σημείωμα που απηύθυνε στις 8 Οκτωβρίου 1980 ο προϊστάμενος του ιταλικού τμήματος στο διευθυντή του μεταφραστικού τμήματος, με το οποίο είχαν εμφανιστεί κατά τρόπο ελλιπή και ανακριβή οι τίτλοι και τα προσόντα των υποψηφίων. Θεωρεί ότι βαρύνει το Κοινοβούλιο η απόδειξη του ότι ο πρόεδρος προσωπικώς προέβη πραγματικά στην εξέταση αυτή.

Όμως, η επιστολή της 4ης Σεπτεμβρίου 1981 διευκρινίζει ότι ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου απορρίπτει τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος αφού αυτή «απετέλεσε αντικείμενο εμπεριστατωμένης μελέτης από τις υπηρεσίες του». Η μνεία αυτή δεν επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι δεν έγινε προσωπικός έλεγχος: τουναντίον, διασφαλίζει τη σοβαρότητα της μελέτης που έγινε για να επιτραπεί στον πρόεδρο να λάβει την απόφασή του με πλήρη γνώση της υποθέσεως και, εν πάση περιπτώσει, είναι αδύνατο να προσκομιστεί η τυπική απόδειξη που απαιτεί ο Franco Colussi.

δ) Ο προσφεύγων διαπιστώνει ότι η αρχή που έκρινε τη διοικητική ένσταση ήταν στην προκειμένη περίπτωση η ίδια που εξέδωσε την πράξη που αφορά το αντικείμενο της ενστάσεως. Αυτό προκύπτει από το ότι η διαδικασία του τίτλου VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είναι καθαρά διοικητική και όχι δικαστική. Ίσως, πράγματι, να είναι ευκταίο η κατάσταση αυτή να τροποποιηθεί, αλλά είναι σύμφωνη με τα ισχύοντα κείμενα.

Β — Ουσιαστικοί λόγοι

Η φύση των καθηκόντων που αφορούσε την προς πλήρωση θέση είχε περιγραφεί στην ανακοίνωση κενής θέσεως ως εξής:

«γλωσσομαθής σύμβουλος επιφορτισμένος ειδικότερα με ειδικευμένες εργασίες αναθεωρήσεως και μεταφράσεως και με την επαγγελματική επιμόρφωση των υπαλλήλων και δοκίμων υπαλλήλων του τμήματος,

αντικαθιστά τον προϊστάμενο του τμήματος, κωλυόμενο».

α) Ο Franco Colussi υποστηρίζει ότι η υιοθέτηση της διαδικασίας προαγωγής παρά της διαδικασίας του εσωτερικού διαγωνισμού συνιστά κατάχρηση εξουσίας. Ο επιδιωκόμενος από την ανακοίνωση κενής θέσεως σκοπός ήταν να διαθέσει τις προς πλήρωση θέσεις στον πλέον ηλικιωμένο ή

1 — Recueil 1972, σ. 609, σκέψη 19: «Δεδομένου ότι η επικαλουμένη διάταξη προβαίνει σε διάκριση μεταξύ των υπαλλήλων της κατηγορίας Α και των υπαλλήλων του γλωσσικού κλάδου, συνάγεται ότι η επιφύλαξη in fine που αφορά τις σχετικές με τις θέσεις της κατηγορίας Α αποφάσεις πρέπει να ερμηνευτεί ότι δεν αφορά τις θέσεις του γλωσσικού κλάδου.»

τον αρχαιότερο υπάλληλο *κάθε* μεταφραστικού τμήματος ώστε αυτόματα να του εξασφαλιστεί «ως ανταμοιβή» κατά τη λήξη της σταδιοδρομίας του ο ανώτερος βαθμός του γλωσσικού κλάδου. Το μέσο που χρησιμοποιήθηκε για το σκοπό αυτόν συνίστατο στη διατύπωση μιας ανακοινώσεως που περιλάμβανε, μεταξύ των προς άσκηση καθηκόντων, την επαγγελματική επιμόρφωση των μονίμων και δοκίμων υπαλλήλων του τμήματος και, σε δεύτερη φάση, στην εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 1, α (προαγωγής κατ' εκλογή) αντί της διαδικασίας του εσωτερικού διαγωνισμού.

Όπως ανέφερα στην αρχή των επεξηγήσεών μου, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι ο στρεφόμενος κατά της ανακοινώσεως κενής θέσεως εν λόγω ισχυρισμός είναι απαράδεκτος, διότι ο προσφεύγων δεν ζήτησε ρητώς την ακύρωση της ανακοινώσεως αυτής παρά μόνο με την απάντησή του.

Θεωρώ ότι ο ισχυρισμός αυτός συνδέεται στενά με την εκτίμηση της νομιμότητας της απορρίψεως της υποψηφιότητας του Franco Colussi, εφόσον η εκτίμηση αυτή προϋποθέτει αναγκαία την έρευνα αν έχουν τηρηθεί οι όροι των άρθρων 29 και 45 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ο προσφεύγων, μπορεί, επομένως, επ' ευκαιρία της προσφυγής του περί ακυρώσεως της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του, να προβάλει την έλλειψη νομιμότητας μιας πράξεως από την οποία έχει κατ' ανάγκη εξαρτηθεί η απόφαση αυτή.

Εντούτοις, δεν θεωρώ τον ισχυρισμό αυτό βάσιμο.

Πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν μπορούσε, μόνη της, να επιτύχει την πραγμάτωση του σκοπού που κατά τον προσφεύγοντα επιδίωκε η διοίκηση, αλλά το σύνολο των αποφάσεων που ελήφθησαν βάσει της ανακοινώσεως κενής θέσεως. Και η απόδειξη ότι δεν επρόκειτο περί συνολικού σχεδίου προκύπτει από τη διαπίστωση ότι, τουλάχιστον για το τμήμα μεταφράσεως δανικής γλώσσας, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν επέλεξε τον πρεσβύτερο υπάλληλο. Ο προσφεύγων συνεχίζει τότε «πράγματι θα μπορούσε κανείς να διερωτηθεί αν η ηλικία *των* υποψηφίων δεν συνιστούσε μάλλον αρνητικό στοιχείο για την υπόδειξή του». Αλλά ο ισχυρισμός αυτός ανατρέπει την άποψή του.

Πράγματι, δεν προτιμήθηκε ούτε ο πρεσβύτερος ούτε ο αρχαιότερος στην υπηρεσία υποψήφιος, αλλά το πρόσωπο που είχε τη μεγαλύτερη αρχαιότητα *στο βαθμό* LA 4, συμπεριλαμβανομένου και του ιταλικού τμήματος: αυτός από τους τρεις υποψηφίους που είχε αυτό το προσόν δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη γιατί ήταν αποσπασμένος σε πολιτικό όμιλο από οκταετίας· ο υποψήφιος που προτιμήθηκε είχε πράγματι αρχαιότητα βαθμού ανώτερη από εκείνη του προσφεύγοντος.

Άν υποτεθεί, όπως υποστηρίζει ο Franco Colussi, ότι οι υπάλληλοι βαθμού LA 4 που είχαν σειρά προαγωγής δεν είχαν ποτέ συμμετάσχει στην επαγγελματική επιμόρφωση των μονίμων και δοκίμων υπαλλήλων, που αποτελούσε μία από τις μορφές των καθηκόντων των προς πλήρωση θέσεων, είναι ορθό ότι το κριτήριο αυτό δεν μπορούσε καθόλου να εκτιμηθεί βάσει των εκθέσεων κρίσεως των υποψηφίων. Αλλά δεν βλέπω πως η οργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού θα επέτρεπε την καλύτερη εκτίμηση της ικανότητας των υποψηφίων για την άσκηση των ειδικών αυτών καθηκόντων.

Πράγματι, κατά τη νομολογία σας [1], η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή οφείλει

1 — Η πλέον πρόσφατη απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1982, Giannini, σκέψη 3.

να ερευνήσει καταρχάς αν η κενή θέση μπορεί να καλυφθεί με μετάθεση ή προαγωγή. Μόνο σε μεταγενέστερο στάδιο επιβάλλεται η χρησιμοποίηση εσωτερικού διαγωνισμού.

β) Ο Franco Colussi ισχυρίζεται ακόμα ότι η συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων που προβλέπει το άρθρο 45 δεν έγινε με ορθό τρόπο: τα προσόντα του και οι ικανότητές του είναι ανώτερες από εκείνες του υποψηφίου που προτιμήθηκε, ο οποίος δεν συγκέντρωνε τα απαιτούμενα προσόντα.

Όσον αφορά το τελευταίο αυτό σημείο, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, την ευθύνη φέρει ο προσφεύγων. Παρατηρώ, όμως, ότι ως προς την εκτίμηση των προσόντων του προκύπτει από υπηρεσιακό σημείωμα της 8ης Οκτωβρίου 1980, που έχει κατατεθεί στο φάκελο και απευθύνεται από τον προϊστάμενο του μεταφραστικού τμήματος ιταλικής γλώσσας προς το διευθυντή του μεταφραστικού τμήματος, ότι ο ενδιαφερόμενος, όπως και ο συνυποψήφιός του, είχαν κριθεί με το βαθμό άριστα. Ο προϊστάμενος του τμήματος δεν αγνοούσε ότι ο προσφεύγων είχε συμμετάσχει, επανειλημμένως, σε εξεταστικές επιτροπές στις οποίες είχε και ο ίδιος συμμετάσχει ή που τις προήδρευσε. Δεν μπορούσε να αγνοεί ότι ο Franco Colussi, όπως ο ίδιος έλαβε τη φροντίδα να το υπενθυμίσει στις 3 Σεπτεμβρίου 1980, ήταν κάτοχος πτυχίου ξένων γλωσσών και φιλολογίας και πτυχίου νομικής.

Ωστόσο, στην περίπτωση ίδιων προσόντων, η ηλικία μπορεί θεμιτά να αποτελέσει βοηθητικό κριτήριο.

Στην υπόθεση Costacurta [1], επισημάνατε ότι «η ηλικία είναι ικανή να αποτελέσει σημαντικό παράγοντα όσον αφορά την ποιότητα και την απόδοση του υπαλλήλου που πρόκειται να προσληφθεί».

Προκειμένου ειδικότερα περί επαγγελματικής επιμορφώσεως των μονίμων και δοκίμων υπαλλήλων του τμήματος και αναπληρώσεως, σε περίπτωση κωλύματος, του προϊσταμένου του τμήματος, το να ληφθεί υπόψη η αρχαιότητα στο βαθμό δεν φαίνεται να είναι προδήλως ατυχές.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή προέβη σε μία επιλογή, την οποία η νομολογία σας αρνείται γενικά να υποβάλει σε εμπεριστατωμένο έλεγχο.

Προτείνω:

α) την απόρριψη της προσφυγής,

β) ο προσφεύγων να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

1 — Απόφαση της 21ης Μαρτίου 1972, Recueil σ. 168, σκέψη 9.